1 (58) 2001

УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Індекс 74283

ВАЛЕНТИН ЧЕМЕРИС

Як Македон прутня вирощував

ОЛЕГ ДРАЧ

Сексуальні пригоди у Польщі

АДОЛЬФ БЕЛО

Оргія наприкінці століття

БОГДАН ЖОЛДАК

Коньяк, ікра і хароша баба

ЩОНОМЕРА

Безкоштовні оголошення, читацькі конкурси, анекдоти

Призи!

Жив собі та був собі у Києві на Подолі один чоловік на ймення Македон. І ось яка з ним одного разу приключка — хочте вірте, хочте ні — лучилася. Дядечко він нівроку, під два метри зростом, дебелань, одне слово, а оте саме у нього... Ну, що за прямим своїм призначенням мало б бути його достоїнством, чомусь таким не хотіло ставати. Навпаки, ганьбило доброго дядечка Македона. Зносив те Македон, зносив, мучився з ним, фіаско раз по раз зазнаючи, а як терпець урвався (чи, здається, жінка його тоді вже покинула — «Доки не виросте в тебе щось... путнє», — заявила), у якусь там «інтим-фірму» на прийом до сексопатолога сходити наважився.

— Так і так, — каже, — прочитав я в газеті, що у вас, буцім-то, допомагають мужським дітородним органам.

— І правильно зробили, що до нас прийшли, — одказує йому спец по сексу. — Ми відновляємо потенцію, передчасне сім'явиверження, розлад ерекції і статеві функції. То що у вас?

— Та в мене вроді й нічого, — безневинно одказує дядечко Македон, — а ось у мого, значить, ледацюги — проблеми. Мене, як самі бачите, вимахало, а достоїнство в мене, як у насмішку, отакуньке. Жінки кпинять. Загледять, як я роздягаюсь, моє куце достоїнство, й регочуть, а в мене тоді все, разом з клятим достоїнством, і падає... то чи не можна у вас... е-е... мале моє достоїнство та на велике, значить, поміняти — я заплачу.

— Поміняти, — одказують йому, — неможна, бо ми не пункт по обміну пенісів. А ось наростити його до пристойних розмірів — будь ласка.

І дає йому лікар двоє крихітних зерняток.

— Це, — каже, — сім'я африканської ліани...

— Еге, чув я, що в них в Африці у всіх здоровенні, — показав дядечко Македон свою компетенцію. — А воно он що — ліани...

— Так. У ліан, як ви знаєте, довге, гнучке та швидкоростуче стебло, за допомогою якого рослина піднімається вгору...

— Ач, ач, — зрадів дядько. — Мені б отаке стебло!

Валентин Чемерис

Африканська ліана

— Добре, — кажуть йому. — Платіть у касу за два зернятка. Але ковтнете спершу одне. Зап'єте його водою, ляжете на диван, підготуєте лінійку...

— А лінійку для якої трясці?

— Бачите, хвилин за 30-40 після вживання першого зернятка ваше достоїнство почне швидко рости, тож ви лінійкою його й будете міряти... як виросте воно в довжину сантиметрів на 15-17, ви...

— Е-е, чого це на 15-17? — обурився Македон. — Якщо вже вирощувати достоїнство, то хоча б сантиметрів на 20-25. Я ж вам гроші плачу чималі! Та й коли ще мені так пощастить.

— Гаразд, — заспокоюють дядечка Македона. — Як виросте ваше достоїнство до названих вами розмірів, відразу ж ковтнете друге зернятко, і ріст вашого достоїнства припиниться.

— А більше хіба... неможна? — озирнувшись, перейшов на шепіт дядько. — Він же мій друг. А другові нічого не шкода.

— Можна, але тоді у вас виникнуть проблеми не менші за ті, що їх ви маєте тепер, коли ваше достоїнство в довжину якихось там вісім сантиметрів. Тож не жадібничайте й обмежуйтесь двадцятьма п'ятьма сантиметрами — вистачить і вам, і вашому другові.

«Ладно, ладно, — про себе дядечко. — Це ви жадібничаєте. Собі либонь на дурничку й по півметри повирощували, а простому мужику жалко якихось тридцять сантиметрів. Сам вирішу, якої довжини мені вирощувати друга мого. Мо' тоді й жінка повернеться? Де вона іншого з тридцятьма сантиметрами знайде?»

Примчав дядечко Македон додому, не гаючи й хвилини, ковтнув зернятко африканської ліани, лінійку приготував, штани зняв, щоб його другу ніщо не заважало рости, ліг на диван і став чекати чуда-юда. Минуло хвилин тридцять, потім ще стільки, а його достоїнство як спало собі тихо та мирно зі своєю довжиною у вісім сантиметрів, так і спало — все з тією ж куцістю.

— Не росте, зануда! — аж розсердився дядечко на адресу свого ледачого друга. — Чи мо' обмахорили мене, чи не з тієї ліани зерня дали?

З досади хильнув горілки, але й горілка не подіяла. Вже з горя дядечко Македон ще приклався, ліг на диван і непомітно заснув богатирським, значить, сном... Снилися йому якісь там жахи, буцімто опинився він аж в Африці, дереться там на якусь ліану й дереться, а їй ні кінця, ні краю... «Ось із якої ліани треба було мені зерня брати,» — думає він уві сні.

Прокинувся вже вранці, гульк — аж його достоїнство за ніч, доки він захмелений хропака давав, таке виросло, таке!.. Які там тридцять сантиметрів, коли і в тридцять метрів його не вбереш! Всю кімнату обснувало, разів з декілька навколо столу обкрутилося, ще й через вікно з третього поверху ледь чи не до самого двору дісталося... Добре, що було рано, і в дворі ще ніхто не з'являвся.

Македон на лавочці сидить, а оця, як ти кажеш, шланга у нього з ширінки тягнеться.

«Клята африканська ліана! Оце влип! — запанікував дядечко Македон. — І треба ж було мені напитися й заснути! Коли б не з півкілометри мій друг вимахав — радий, що допався! Міг би й пощадити мене, я ж для нього стараюся, не для себе. А тепер доведеться йти в лікарню, щоб зайвину відрізали, а мені сантиметрів зо тридцять зоставили — вистачить!..»

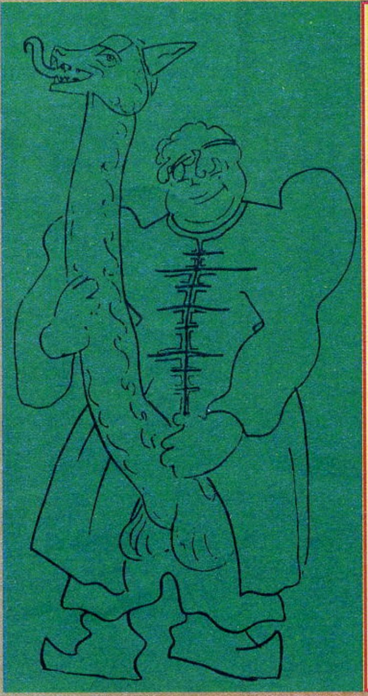
Якось він уже втягнув назад у кімнату своє достоїнство, що нарешті таки стало достоїнством, стіл розплутав і не знає, що далі робити та як йому в лікарню йти — не наймати ж носіїв! Думав, думав — і придумав. Дітородний орган свій через плече за спину перекинув, зодягнув сорочку, оглянув себе в люстерко — спереду все ніби о'кей! Але за спиною того достоїнства залишалося ще чи не з сотню метрів. Зрештою, скрутив його бухтою, як ото канат чи шланг кружком складають, ледве в рюкзак його запхав, а рюкзак — за плечі. Та й подався в лікарню, клянучи на чім світ стоїть ліани!

Аж гульк! Кум Петро навстріч: привіт — привіт!

— Куди з рюкзаком так рано хекаєш? Чи не порожню склотару преш, аби похмелитися?

— В лікарню, — занепалим голосом, що так не пасував до його статури, одказує Македон. — Пру оце своє достоїнство, бодай йому!.. Яке? Та оте саме, що на букву «х». Проситиму, аби зайвину відчикрижили.

— Про те, що його доточують, чув, — каже кум. — Сам би не проти такої операції, а щоб вкорочувати?.. Ні, таких дурнів, звиняй, зроду-віку ще не бачив.

Малюнок Сергія Ейзенштейна.

МОЯ ПЕРША НІЧ

МЕНІ СІМНАДЦЯТИЙ МИНАЛО...

— Гаразд, — мовив батько, — мій тато так зробив, і я так учиню.

Він зателефонував якійсь знайомій:

— У мене хлопець підроста. Я його до тебе пришлю.

А мені сказав:

— Тобі час спробувати жінку. Ти маєш її шморгнути.

Жінка була генеральшею. Рудокоса, білотіла, навіть дебела, вона пахтіла «Червоною Москвою». Повні литки, величезний бюст. Мабуть, у ті часи, коли її причаровував батько, вона була гоженькою...

...До революції так було заведено у багатьох сім'ях: батько брав на себе сексуальну освіту сина. Знаю, що так велося в родині Шаляпіна: для просвіти з цього питання його синів, Бориса і Федора, в сім'ю взяли гувернантку.

Андрій Кончаловський, російський кінорежисер
(з книги «Низькі істини)

— Так подивися на першого...

Заглянув кум Петро в рюкзак до кума Македона, а там і справді дітородний орган чималою бухтою, як ото канат, складений.

— Таке багатство і ві-відрізати, — кум Петро аж заїкатися почав. — Таку ме-мечту чоловіків? Ти при своєму розумові, ку-куме?

— Та що ж я цю мечту все життя в рюкзаку за плечима таскатиму? — резонно зауважив Македон. — На хрін здалося мені таке достоїнство!

— По метру на базарі продаси, — оговтавшись, пожартував кум. — Як налетять жіночки — вмить розхапають! — І кум раптом загорівся іншою ідеєю. — Поки твоє чудоюдо не відкарнали, давай його покажемо...

— Кому?

— Та моїй половині. Дуже вона любить се... достоїнство. Особливо, здоровенне. А такого, певен, вона ще й не бачила. Мо' на радощах і на пляшечку розщедриться, га?

Почухав Македон потилицю, бо й сам був не проти пляшки.

— Тіко ж без ліфта дертися до тебе на п'ятий поверх. Нема дурних.

А кум, як прилип: пішли та пішли. Хай моя половина на власні очі переконається, яке це лихо — велике достоїнство в чоловіка, про яке вона тільки й мечтає... Може, хоч злякається, га?

Македон ще подумав, зняв з плечей рюкзак.

— Витягуй, — каже, — його з рюкзака і тягни до себе на п'ятий поверх та лякай свою жіночку, а я у дворі на лавочці посиджу.

Так і вчинили. Македон сів на лавочку, кум схопив його достоїнство за головку і, вибираючи з рюкзака, безцеремонно потягнув його в під'їзд. Аж тут якась бабусенція виткнулась, підсліпувато бликнула: «Куди це ти шлангу тягнеш, Петре? Горить що?»

— Горить, горить, — поспішно Петро. — На п'ятому поверсі в однієї. Мо' хоч налякаю її, щоб не мечтала про таке...

Витягнув він Македонове достоїнство аж на свій п'ятий поверх — дістало кляте! — у квартиру затягнув і кричить: «Жінко, а ходи сюди мерщій! Подивися, яка біда з кумом Македоном лучилася! За ніч у нього такий друг виріс, що аж до нас на п'ятий поверх дістав!

А половина його руки в круті боки.

— Та зроду не повірю, що це член. Припер якусь шлангу і з пантелику бідну жінку збиваєш.

— Глянь у двір, там Македон на лавочці сидить і оця, як ти кажеш, шланга у нього з ширінки тягнеться. Тепер сама бачиш, яка це біда — здоровий член, про який ти, нерозумна жінко, мечтаєш.

А бісова жінка на своєму вперлася.

— Про що я мрію — то моя справа. Краще б ти про своє достоїнство подбав, аніж мене лякати чужим. А про те, що це шланг, а не те, що в Македона з ширінки росте, я й не сумніваюся. Хай Македон сам прийде до нас, тоді мо' й повірю, повезло йому чи ні.

Робити нічого, чоловік залишив у квартирі кумів дітородний орган, а сам загупотів східцями. Доки він ото спускався з п'ятого поверху, якийсь там час минув. Вийшов у двір, а Македон якось дивно напіврозлігся на лавочці, ноги розставив, на спинку лавочки відкинувся і... стогне.

— Ей, ей, куме, що з тобою? — подивувався Петро.

А в Македона на лиці — саме блаженство, аж вуса його сторч стали, аж очі під лоба пустив, посилено дихає та мліє. Кайфує, значить.

Кум його за плечі затермосив.

— Та що з тобою, Македоне? — аж злякався. — Отямся.

— Не хочу отямлюватися, — млосно стогне Македон.

— Мо' швидку викликати?

— Я т-тебе викличу!.. Я тебе викличу! — обурився кум. — І взагалі тихо... О-о!.. Я, здається, зараз когось трахаю...

Цю придибенцію я почув — хочте вірте, хочте ні — у Києві на Подолі, а точніше, на тамтешньому Житньому ринку... Правда, дехто з моїх опонентів запевняє, що буцімто чув подібну байку і в інших краях, а я вам кажу: пішла вона з Києва, з Подолу. Бо там усі знають дядечка Македона та про те, як він... виручав своє достоїнство за допомогою зерняток африканської ліани. Та й сам щасливий дядечко Македон це підтвердить. До речі, жіночка до нього таки повернулася. І навіть не нахвалиться тепер своїм чоловіком. Чого б ви думали, га? Тож бо... Але про це я розповім уже іншим разом.

м. Київ

Він сам робив

Подібним чином міг бавитися не лише Том Хантор, а і більшість його колег-акторів — гостей чергового засідання лелівського Пеніс-клубу.

Шедо Стівенс

У листі до редакції журналу «Факти про фалос» один з читачів повідомив, що ведучий радіо-шоу якось вийшов перед люди у прозорих трусах: того вимагав сценарій рекламного ролика. Присутні могли пересвідчитися, що чоловіча гордість Стівенса сягає середини стегна, тобто має у спокійному стані не менше 20 сантиметрів.

Дональд Сутерленд

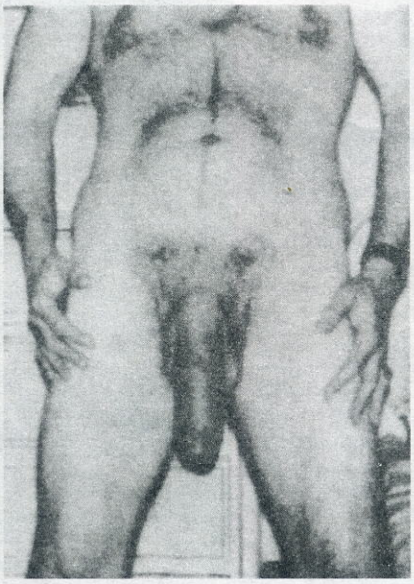
На роль головного героя для фільму «Казанова» Федеріко Феллліні шукав актора з великим, справді великим членом. Врешті він зупинився на кандидатурі Сутерленда, спис якого, за твердженнями очевидців, сягав 22 см.

Едді Фішер

Ще коли він служив у війську, приятелі, варто Фішерові було з'явитися у душовій, починали його під'южувати стосовно гігантських розмірів «третьої ноги».

Певний час актор був одружений з Елізабет Тейлор, яка міняла чоловіків, наче рукавички, але щоразу обирала супутників з переконливими статевими органами.

А от що записала Джим

собі мінет

Бойд зі слів Джейн Еллен Уейн, яка працювала на Ен-Бі-Сі у той час, коли Фішер був уже помітною телезіркою: «Всі на телебаченні лише й пліткували про його «добротне спорядження». Він забирав до себе багатьох жінок просто з мого кабінету і, повертаючись наступного дня чи після уїк-енду, вони одна поперед одної стверджували, що члена такого розміру досі не бачили і що Едді у ліжку неперевершений». Його колишня дружина Заза Тарбер сказала одного разу К.Девіду Хейману, біографові Елізабет Тейлор: «Послухай, любий, усі знали, що він у нього звисав, наче у жеребця».

Геррісон Форд

Одна з читачок повідомила мені, що спала з Геррісоном у 1970 році. За її словами, виконавець головних ролей у фільмах «Джонс із Індіани», «Втікачі» та трилогії «Зоряні війни» мав величезний член.

Роберт Френсіс

Молодий актор, який знявся на студії «Коламбія пікчерз» у фільмі «Повстання Каїна», розбився на власному літаку при посадці в аеропорту Бернбек. Та є свідки, які стверджували, що він мав дивовижних розмірів пеніс: 25см і дуже товстий.

Том Хантер

За свідченням одного з моїх читачів, актор мав легендарний кінець. Подейкують, що його колишня коханка Антоні Перкінс сфотографувала цього красеня, коли той ссав власного члена.

Мікі Харджиті

Колишній чоловік Джейн Менсфілд, яка одного разу розповіла власному біографові: «У Мікі був найбільший пеніс з усіх, які я бачила. І я не збираюся цього приховувати».

Рок Хасон

Багато свідків стверджують, що він мав на озброєнні дуже великого списа. Він трохи згинався донизу і в стані ерекції сягав 21,5 см.

Уїльям Холден

Один з читачів написав мені: «У моєму архіві зберігається знімок Білла з повсталим гігантським членом, великими яйцями і величезною круглою голівкою. Біля коріння він вражаюче товстий. Його довжина — не менше 23см. Чи варто дивуватися, що Стефані Пауелс так нудьгує за ним».

Гері Гріффін, сексолог (США)

На фото (зліва направо): *у стані ерекції цей член сягає 25 см. Зустрічається один на 10 000 чоловіків; прутень туземця племені Ватусі у спокійному стані дорівнює 27,5 см, ерегований — 30 см. Таких у світі набереться менше 5 000.*

Аргументи проти походження людини від мавпи: чоловічий член видається гігантським порівняно із статевим органом самця горили, у якого він майже не перевищує 3 см у збудженому стані.

Вчені Каїрського університету два роки вивчали проблему і дійшли висновку, що у чоловіків, які віддають перевагу білизні з чистої бавовни, ерекція настає частіше, ніж у прихильників поліестерової білизни.

Згідно з даними інституту Кінсі, у трьох з чотирьох мужчин оргазм настає за дві хвилини після початку злягання.

Той же інститут повідомив про чоловіка, який впродовж тридцяти років мав щодня по три оргазми.

®ЛЕЛЬ

2001

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 1 (58)

Засновник і видавець — фірма "ДЕРКУЛ" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
Микола Сулима.

Літературний редактор
Валентина Митрофанова.

Начальник комп'ютерного центру
Владислав Чирков.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — Наталі Соколова.

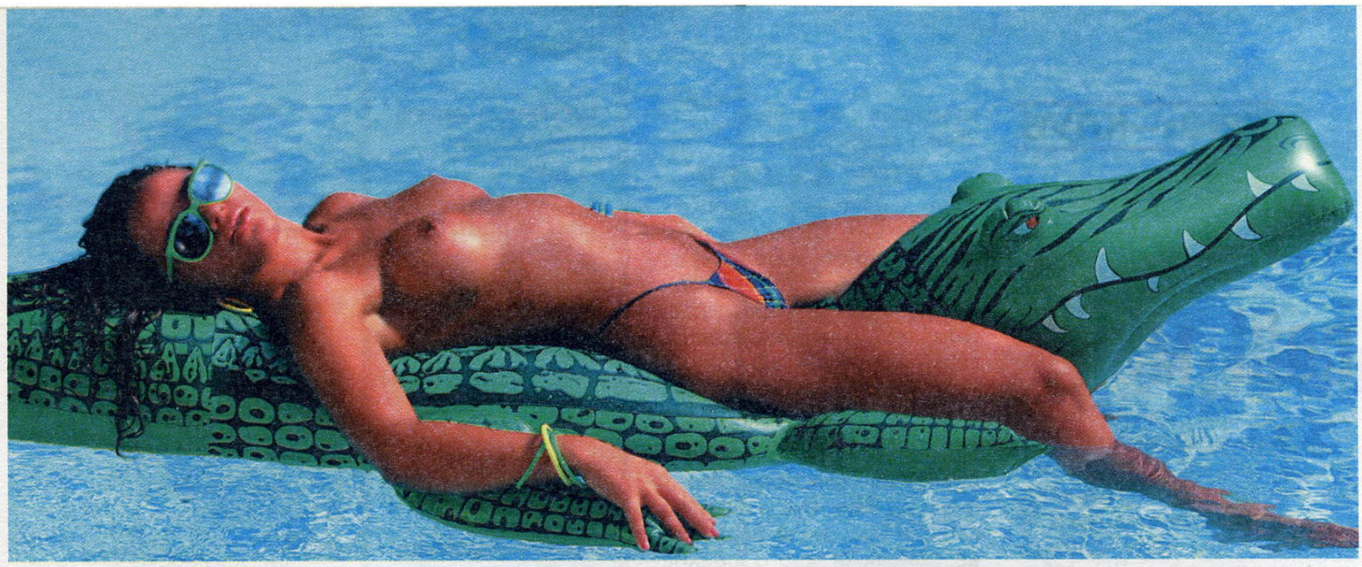
Підписано до друку 22.12.2000.
Тираж 11000 примірників
Замовлення №
Ціна договірна.

Адреса редакції: 04119, Київ, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — ВЦ «Інтертехнологія», 01054, Київ, вул. Воровського, 34-г.
Тел.: (044) 216-37-16.

Індекс 74283.

МОРЕ

Олег Драч

Всі чекали цього дня кілька тижнів. Нарешті бригада вигнала перший поверх, і ми отримали свої гроші.

— Ольку, вставай, бо запізнимось, — будить мене Петро.

Я нервую, коли загрубілими пальцями не можу пропхати ґудзика крізь петельку. Так із незастібнутою ширінкою й вийшов, прикрившись довгою майкою.

Ще порожніми вулицями старого Щеціна крокували ми, лунко гуділа бруківка під нашими черевиками, і Петро, як завжди, опинившись поміж двома Олегами, голосно вигукував свої бажання:

— Я хочу пірнати!!! Я хочу лежати на гарячому піску!!! Я хочу трахати класну польку!!! На гарячому піску! У теплому синьому морі!!!

— Окей! Окей! Не забудь і про нас, — шарпав його Олег-«другий»

— І ці двоє теж!!! Їм того самого!!! — верещав Петро, підстрибуючи, спинаючись на наші плечі.

Ранок прохолодою невідомості нового дня обдував наші обличчя, а ми бігли йому назустріч, троє збожеволілих від волі. Сонце рикошетило від вікон і блискучих дахів, болюче кололо нам очі, вилискувало на моїй голеній голові. Коли ми дійшли до перону і голодними поглядами жадібно обмацували кожну жіночу фігуру, у нас хором вихопилось:

— О-о-о, мо-о-оре, міо-о-о-о!!!

Вагон був забитий пасажирами, що мріяли про одне й те саме — МОРЕ!

Поїзд рушив вчасно. Ми не встигли зайняти собі місця в купе і стояли в проході, то визираючи у вікно, то оглядаючи пасажирів, що протискувались вагоном у пошуках місця.

Та ось відчинились двері тамбура, і увійшла вона. Очевидно, обличчя наші мали кумедний вигляд, бо, зиркнувши на нас, вона пирснула сміхом і, затуливши ручкою посмішку, обпекла кожного з нас, геніально зіграним, звабно жагучим поглядом. Я усміхнувся, раптом згадавши про ґудзика, і відчув, як вона прочитала мої думки.

— Я рувнєж мало нє спужнiламшє. Паньство на вицєчку?

Ми закивали головами. Жадаючи сподобатись, ми заторохтіли польською, і де вже той словниковий запас взявся, про погоду, чудовий ранок і яке мусить бути тепле і ніжне море.

Я оглядав її, підсвідомо шукаючи чогось, що мало б зруйнувати цей прекрасний ореол гармонії й краси, що невидимою, чарівною павутиною обвивав нас трьох, непритомних від щастя споглядати її, та так і не знаходячи, тонув у солодкій млості жаги, що розтоплювала тіло, наче віск. Ми назвалися, і кожен намагався подовше затримати її руку в своїй.

— Проше, нє так шибко, хлопакі, — мовила вона, чи це нам почулося.

Однак, ми розуміли, що почалась історія, яка незалежно від нас самих розвивається, і її вже не спинити.

Ставало гарячіше. Відчинені вікна не могли остудити атмосфери в середині вагону. Ангеля попросила нас з Олегом стати по обидва боки і, заплющивши свої великі блакитні очі, стала загадувати своє бажання. Ми зиркнули на Петра, той, заплющивши очі, шепотів беззвучними устами. Надлюдськими зусиллями ми ледь стримувались, морщачись від сміху.

Панянка розплющила очі і заявила :

— А кто шє довє, цо я замишьлява, тему я цошь подарує...

Ми засміялися, говорячи різні дурнуваті припущення. Я дивився на її прочинені пухкі уста і відчував їх смак.

— Хцеш «кутаса»? — Несподівано вирвалось в мене. Вона криво усміхнулась і одвернулась до відчиненого вікна. Легка біла спідничка облягла надзвичайної краси півсфери сіднички, і крізь тонку тканину вирізнялися тоненькі паски трусиків. Коротка біла майка, обрізана знизу високо під самими грудьми, ледь прикривала їх, оголюючи струнку засмаглу спину, всіяну біленьким пушком.

Я роздивлявся її детально, як скульптор, що має зробити копію в камені. Гострий ніж жаги різав мені живота, коли я дивився на пуп'янки її грудей, що підняли шатром те, що називалося майкою. Густі спіралі багатого на відтінки світлого волосся зібрано угорі блакитною стрічкою, оголивши ніжність довгої шиї.

Я цілував мушлю вушка, покусуючи підборіддя, пив уста, змагаючись з її пружним язиком. Я відчував загрубілими долонями вологе тіло, її пружні стегна. Тісна тасьма трусиків не пускала пальці мої до колючого, поголеного лона...

Вагон шарпнувся, від остаточної зупинки поїзда я прокинувся і моє «кіно» увірвалося.

— Нема пронту!!! Почьонг бенджє стояв! — хвилею докотилось до нас.

Усі повиставлялися у вікнах, вдивляючись у напрямку локомотива. Я не зводив з Ангелі очей, час од часу ловлячи ревнивий погляд Олега. Одначе черговий раз поглянувши на мене поза її спиною, він мімікою дав знак мені: мовляв, давай, друже, вперед і не забудь про нас. Це було дуже великодушно з його боку. Зиркнувши на Петра, я побачив, як він підніс до свого лиця три пальці, показуючи потім на себе. Час зупинки затягувався. Я підступився ближче до Ангелі, намагаючись визирнути крізь вікно. Почувши її па-

хощі, знову в уяві закрутилося «кіно». Вона м'яко подалася вперед, даючи мені місце, і я раптом відчув її руку, що прослизнула поміж ґудзиком і петелькою на штанях моїх.

— Ти вшистких запрашаш на екскурс'ю? — хитро усміхаючись, продовжувала дослідження Ангеля.

— З тебе квиток не питатиму.

Вона поглянула мені в очі, як супротивник, що вивчає свого ворога. На мить мені стало моторошно. Я подумав про безглуздість розпочатого, але вона стиснула мого прутня і, тримаючи його, як мама дитину, повела мене у напрямку тамбура. Я встиг озирнутись на хлопців. Вони тримали нас поглядом, до них долучилось ще кілька цікавих пар очей.

Двері ватерклозета зачинились, і вона, опершись на них, зиркнула з-під лоба.

— Но, то цо? Покаж свего «кутаса».

— Сама дивись, сьогодні ми без екскурсовода.

Вона присіла... З'явився струм і локомотив повільно, невеликими ривками, щораз сильнішими і впевненішими набирав сили в русі.

Я ворушив густі жмути її волосся, гладив вологу, ніжну шию. Швидкість зростала. За напівопущеним вікном мерехтіли густі сосни. «Яка вона вміла!» — дихала думка в голові моїй. Я відчував, що вже підходжу до межі.

— Чекай, я хочу тебе відвідати! — намагався підняти її.

— То єст моя екскурс'я!

Вона впиралася. Я силоміць потягнув її до себе і зняв з неї майку. Перса дзьобиками цілували моє лице. Пуп'янки, солоні на смак, більшали щоразу на язиці, коли притискав їх до піднебіння. Широким язиком вона, здавалось, хотіла злизати моє обличчя. Звивним вужем пускала його до моїх вух, торкаючись самого мозку. Як кулісу відхилив я вузеньку вологу смужку, що прикривала, набряклі «заслинені» губки, і палець пірнув у нутро її.

— Юж терас! Ходжь! — благала вона, нанизуючись на стрижень мого чоловічого єства.

— Так! Та-а-а-ак! Єще ! Є-є-є-ще-е-е!!! — співала вона.

Я повернув її сідничкою до себе і дужими ударами забивав нашу ненаситність. В очах моїх темніло. У мозку виринали образи дикого звіра, з яким я бився і якого мусів убити. Ще трохи. Ще раз, два!!!! Я шпурнув свого списа, і він полетів, розмотуючи линву історії мого роду.

Локомотив завив довго і гостро. Чи, може, то кричав убитий мною звір...

Мерехтіння сосен за вікном раптом скінчилося, і сильним, свіжим подихом заграло море, вилискуючи сріблом луски у своїй безмежності.

Ангеля обм'якла і сіла мені на коліна.

Ми тяжко дихали. Я хотів поглянути їй у вічі.

— Пшестань! Я нє хце! Екскурс'я єст юж скончона. Дзєнкує.

Вона відпихнулась від мене, поправила спідничку, одягла майку і, полишивши мене самого, сидячого на покришці унітазу, вийшла.

Поїзд сповільнив хід і зупинився. Чути було, як знову хтось вигукував, що немає електричного струму... Я вмив лице і поголену голову водою з-під крану і відчинив двері. В тамбурі стояли двоє міцних хлопців. Я попрямував до своїх, коли відчув, що мене схопили за руку.

— Чекай, панє! То нє єст робота, пєрдолічь кобєте задармо.

— Пшепрашам, я нє знам пануф!

— Пан нас нє зна, алє ми пана знами.

— Хцешь розмавячь з поліц'янтем? Цо шь ти, друг, мишьляв, пєрдолічь наших кобєт задармо?

Я озирнувся за хлопцями. Ангеля вела Олька-«другого» у протилежний тамбур. Петро дивився йому в спину. Незнайомці підштовхнули мене подалі від дверей у вагон.

— Но то цо? Давай пєньондзи, панє? — і один з них вийняв бритву.

— Давай дєньгі, бо зостанєш без кутаса! Ха-ха-ха!

— Голи, он чі нє вєжи,— і приставив бритву мені до живота.

— Ту нє мам. Пєньондзи мам в торбє, там.

— Стань пискєм до окна! — і вони почали нишпорити по кишенях джинсів. Впершись у вхідні двері, я відчув, що вони відкриті. Голи запустив обидві руки в задні мої кишені, як я несподівано для себе самого ногою назад вдарив його. Другий не встиг підняти руки, бо я схопив його і потягнув на себе. Двері вагону відчинились, і ми вилетіли на насип усі троє. Штани мої розвалились. І з голою дупою я гамселив котрогось, хто пручався. Нарешті я вирвався, заскочив у вагона і закрив двері, повернувши ручку замка. Поїзд повільно посунув. Розуміючи, що це не триватиме довго, я кинувся до Петра.

— Петя ! Давай клич Олька! Це підстава! Скоріше!

Я повернув її сідничкою до себе і дужими ударами забивав нашу ненаситність. В очах моїх темніло. У мозку виринали образи дикого звіра, з яким я бився і якого мусів убити. Ще трохи. Ще раз, два!!!! Я шпурнув свого списа, і він полетів, розмотуючи линву історії мого роду.

— Треба провідника попередити, щоб не відкривав!

— Та вони, мабуть, заодно! — кричав Петро.

В проході вагону їх не було видно.

— Тримайте двері переходу між вагонами, а я візьму нашу сумку!

Протискуючись поміж пасажирами, я схопив її і кинувся назад.

У тамбурі на мене чекали. Олег і Петро стояли обличчями до вхідних дверей, їх пильнував провідник, а до мене підступив Голи.

— Но? То цо, курва? Хцешь, аби зостали живи, то давай дєньгі!

Я хотів щось сказати, але сильний удар в обличчя вирубив мене.

Пахтіло шпалами, рибою і... хвоєю. Вітер здіймав хвилю, шумів, вперто нагинав старі сосни. Чайки зависнули над нами і скиглили, наче скаржились морю на непрошених гостей.

— Ти як себе почуваєш? Ольку? — почув я голос Петра.

— А де Олько-«другий»?

— Я тут. Блін, всі коліна пообдирав.

В голові гуло, шуміло море... Мені було солоно в роті. Я злизував крапельки, що збігали по її персах і скроплювали моє обличчя. Хвилі моря підштовхували і накривали нас, роблячи невагомими. Я входив у неї, щораз глибше й частіше, відчуваючи, як розгладжує мій прутень дрібні складки її лона. Вона стискала тремтячими руками мою голову, притискала до пружних грудей. Я чув, як калатає її серце, з кожним ударом якого її лоно стискало мене. Та ось, вона скрикнула чайкою, блакитні очі її розчинились у сині моря, втягуючи мене у своє безмежжя, де серед густих морських трав і мільйонів химерних риб я ловив мою русалку...

— Ми давно тут? — подивився я на хлопців.

— Може з півгодини, а може й більше.

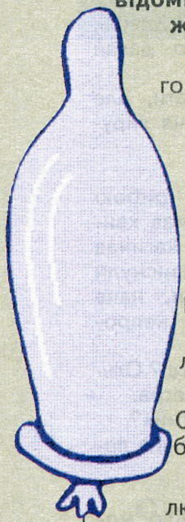
Потріскані, побиті губи мої кривавились. Я посмоктав нижню і плюнув на масну, чорну шпалу...

Від того дня пройшло досить часу. Ми вже не їздимо на заробітки. Доля розкидала нас, даруючи кожному нові пригоди. Трапляється, ми зустрічаємось, і я вкотре розповідаю хлопцям історію про «моє море».

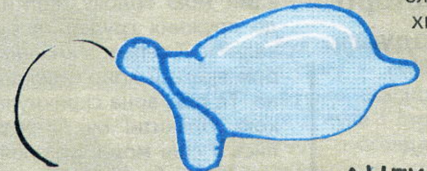
СНІДанок

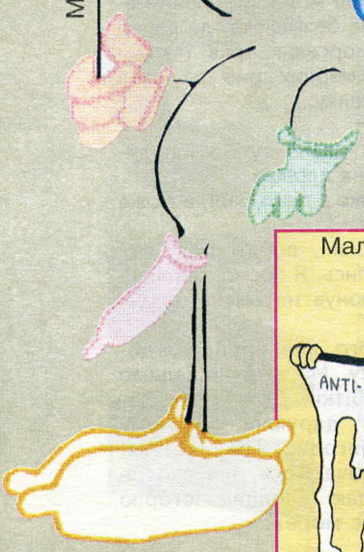
Секс із наркоманом

Про СНІД, здається, усі все знають. Та ВІЛ-інфекція продовжує ширитися: ось вже й в Україні СНІД набув розмаху епідемії. Тому дозволимо собі нагадати відомі речі, про які здебільшого забувають, бо вважають, що небезпека чатує на усіх, окрім нас.

- ♥ Можна підхопити ВІЛ-інфекцію в разі спільного користування шприцами.
- ♥ СНІД можна підхопити, кохаючись з наркоманом, який користується чужим шприцем.
- ♥ ВІЛ здатен передаватися від матері новонародженій дитині.
- ♥ Обіймати хворого на СНІД — небезпечно!
- ♥ Секс під час менструації підвищує ризик зараження на СНІД.
- ♥ Можна заразитися, порізавшись ножем або лезом, якими користувалася інфікована людина.
- ♥ Термін від зараження до захворювання на СНІД може становити від 6 місяців до 10 років і більше.
- ♥ Аналіз на СНІД може бути негативним, хоча людина вже вражена ВІЛ-інфекцією.
- ♥ У інфікованих підлітків СНІД може проявитися лише після досягнення 24-25 років.
- ♥ Людина може передавати ВІЛ-інфекцію, навіть не знаючи, що є носієм СНІДу.
- ♥ Чим більше у вас сексуальних партнерів, тим більше шансів підхопити ВІЛ.
- ♥ Презерватив не лише запобігає вагітності, а й захищає людину від зараження.
- ♥ Хворі на СНІД найчастіше вмирають впродовж 6 місяців — 2 років хвороби.

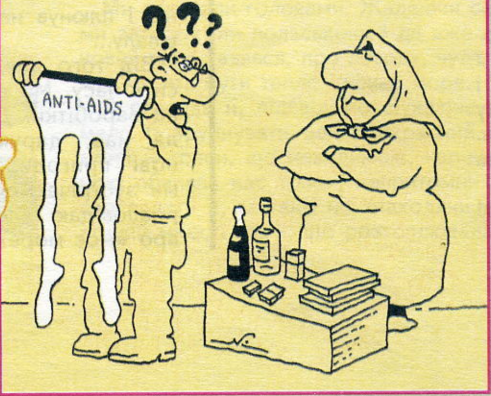
Малюнок Саіні Алессандро (Італія).

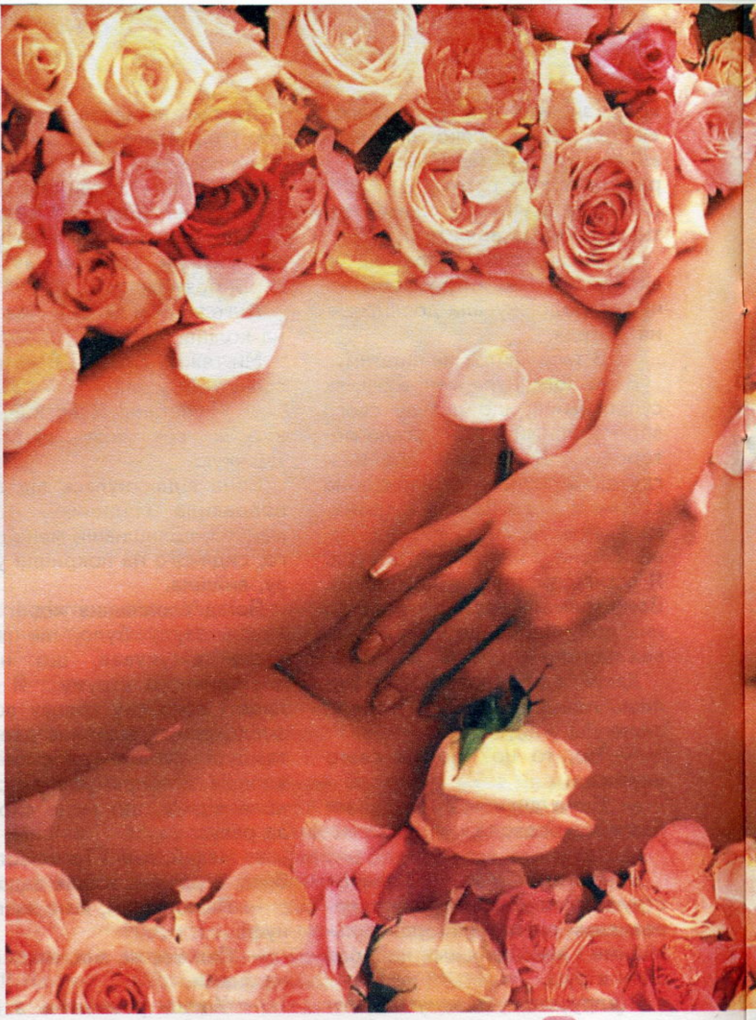
АНЕКДОТ

— Чи може юнак підхопити СНІД, сівши на кільце унітазу?

— Так. За умови, якщо з нього ще не встав інший юнак, який сів на нього раніше.

Малюнок Ігоря Кийко (Казахстан).

ОРГІЯ

Адольф Бело

Пані де Луверсі необхідно було поправити зачіску, і вона попросила пані де Ліанкур допомогти їй.

— Скажіть, люба, — поцікавилася та, спостерігаючи, як пані де Луверсі полоще рота, — невже це й усе, на що спромігся мій пустотливий небіж?.. Чи, може, ви...

Замість відповіді подруга страшенно почервоніла.

— Тут немає чого соромитися, моя люба. Краще так, ніж зберігати небезпечну для нас рідину в іншому місці! До речі, багато хто з нас вдається саме до цього, аби не мати справу з чудернацькими маленькими губками! Сподіваюсь, ви ними теж користуєтеся?

— Ні, мадам.

— Ви необережна. Коханці можуть і не дотримати слова, а жінці не завжди стачить сили відштовхнути чоловіка у вирішальну мить — для цього слід бути надто холоднокровною... З новим коханцем я завжди користуюся губками — на всяк випадок, майже всі гості наслідували сьогодні мій приклад. Ось візьміть, я завжди тримаю в туалетній кімнаті запас.

І пані де Ліанкур продемонструвала приятельці маленькі рятівні

Закінчення. Початок — «Лель» №57 (4)

НАПРИКІНЦІ СТОЛІТТЯ

або Нові Афродіти

штуковини, які, потрапляючи всередину жіночого лона, розбухають і дозволяють дамам у запалі пристрасті розслабитись і не думати про наслідки галантної пригоди.

— Усе добре, — відзначила пані де Луверсі, — але нитки визиратимуть!

— Вони майже непомітні, якщо мають колір шевелюри, люба, а вона у вас густенька! Я часто прошу моїх коханців розмістити ці штуковинки — вони дуже цим тішаться, а якщо нічого про них не знають, то і не помічають.

— Навіть коли пестять вас... язиком?

Пані де Ліанкур запевнила, що жоден її мужчина нічого не помітив, а окрім того, якщо коханці добре знайомі, можна попросити партнера про додаткову страховку.

Врешті пані де Луверсі зголосилася прийняти від приятельки цей маленький любовний сувенір, подумавши, що тепер набагато спокійніше насолоджуватиметься тими розвагами, які ще належить спізнати

цього вечора. Пані де Ліанкур, яка мала потяг до сапфічного кохання і не приховувала цього, з величезним задоволенням уклала губочки в лоно пані де Луверсі й на додаток поцілувала її «троянду». Подруга аніскільки не здивувалась, пригадавши давні любовні забави з милими серцю приятельками. Вона затремтіла від насолоди, проте не стала заохочувати пані де Ліанкур до подальших ніжностей, подякувала за послугу, взяла сорочку і пеньюар, підтягнула панчохи вище колін, застібнула рукавички, швидко оглянула себе в дзеркалі й попрямувала до вітальні. Її тіло проймав дрож від самої думки про нові сексуальні пригоди, які вона, розбурхана попередніми уроками кохання, ладна здійснити з усім своїм завзяттям.

Вечір сягнув апогею. Його учасники, вгамувавши перші приступи жадання, ставали більш вигадливими. Нереалізована хоть вимагала нових і нових витончених ігор, дами виявляли запопадливість, а кавалери докладали неабияких зусиль і, з дозволу сказати, знарядь, аби підтримувати в них вогонь бажання. Ніколи раніше світські дами з такою старанністю не прислуговувались Афродіті-розпусниці, їхні лона не встигали охолонути — нехай вибачать мені цю відвертість милі читачки!

Гадаю, ви неодноразово спостерігали, як посеред званого обіду приватні бесіди переходять у загальну розмову. Так і любострастя, що спочатку осіняло крилом окремі пари коханців, перетворилося на загальну демонстративну хтивість, і акторам захотілось розіграти сцену колективної насолоди.

Не встигла пані де Луверсі увійти до кімнати, як одна з мадемуазель де Сен-Жульєн запропонувала їй участь у парній кадрилі. Вона погодилася, попросивши зачекати, доки витягне білетик з іменем партнера.

По дорозі пані де Луверсі зіткнулася з колишнім своїм коханцем паном де Роллем. Обійнявши її за перса, він поцікавився, куди це вона так поспішає.

— Мені необхідно обрати партнера.

— Вам нетерпеливиться!.. До речі, я теж маю знайти для себе даму... А коли нам обрати одне одного? Гаразд?

Пані де Луверсі погодилася і взяла його під руку.

Ви, звичайно, пам'ятаєте, що одна із запрошених не висловила жодного невдоволення щодо пропозиції іншої дами запросити до гри її брата. Так от, ця чарівна любителька інцесту брала участь у кадрилі, а її братунь був кавалером мадемуазель де Сен-Жульєн.

— Вас не бентежитиме, що серед глядачів буде сестра? — запитала вона.

— Власне, чому? Я такий самий мужчина, як інші гості!

— Авжеж, любий! — лукаво усміхнулася пані де Сен-Жульєн. — Але зізнайтесь: якби раптом вам випав квиточок з її іменем, ви повелися б із нею точнісінько так, як з іншими дамами?

— До чого таке дивне запитання? Ви маленька допитлива пташка...

— Мені лише дуже хотілося б поглянути.

Цієї миті пролунала команда: «Зайняти місця!» — і учасники кадрилі опинилися там, де їм належало.

Яка різниця?..

— ...між дитиною і жінкою?
— Дитина миліша власна, а жінка — чужа.

— ...між пустелею і коханкою?
— Пустеля охолоняє вночі, а коханка — вдень.

— ...між дружиною і собакою?
— Собака гавкає на чужого, а до свого лащиться. Дружина — навпаки.

— ...між зозулею і жінкою?
— Зозуля свої яйця підкладає до чужого гнізда, а жінка своє гніздо підклада під чужі яйця.

Що спільного?..

— ...між дівчиною і тінню?
— Ти за нею — вона від тебе, ти від неї — вона за тобою.

— ...між жінкою і сигаретою?
— І ту, й іншу перед вживанням слід пом'яти.

— ...між колодязем і кункою?
— Вони й у спеку не висихають.

— ...між жінкою і лазнею?
— І на жінці, й у лазні доводиться попотіти.

ЛЕЛЕНІАНА

КОНКУРС ЗАГАДОК

♥

Прийди до мене, подивись на мене. Як чорне в мене, то лізь на мене.

♥

Кирзунь, кирзунь, заголи та й сунь.

♥

Тіло до тіла, волосся до волосся — так і спати довелося.

Надіслала Віолетта Білоус.

У другому турі переміг киянин Сергій Балясний. Він перший відгадав наші загадки: 1-2. Ступа і гупир. 3. Ніж.

Не знаю, якими були хтиві танці древніх римлян і греків, — ми уявляємо їх лише з витончених статуеток танцівниць у прозорих шатах, які збереглися до нашого часу. Але ця кадриль жодним чином не поступалася ні надмірною сміливістю костюмів, ні фантазією хореографів. На пані де Луверсі була тонка, майже прозора сорочка, на мадемуазель де Сен-Жульєн — пеньюар; пані де Фуларі надягла білу вишивану сорочку і корсаж з таким глибоким вирізом, що її прекрасні груди залишалися доступними для пестощів; четверта дама, сестра пана де Модверна, була одягнена у щось подібне до грецької туніки з паском на тонкій талії, що дозволяло милуватися скульптурними формами її стегон.

З першими звуками рояля, на якому грала одна з патронес, що благородно пожертвувала собою заради інших учасників вечора, розпочався найживописніший канкан: дами задирали ноги настільки високо, наскільки дозволяло не вельми добре вміння, — у пансіонаті молодих аристократок навчають зовсім інших танців. Особа, яка не утруднила себе зняти спідниці, підстрибуючи, змушена була високо підгортати їх обома руками, а оскільки на ній не було панталонів, партнери мали змогу насолоджуватися наготою її принадного тіла.

Мадемуазель де Сен-Жульєн виконувала танець живота: вона розчахувала пеньюар, виставляючи на загальний огляд густі шовковисті зарості свого «чагарничка». Пані де Шатель-Моверен за кожним кроком підіймала зборки туніки, пропонуючи глядачам помилуватися лілейно-білими стегнами під помереженим паском і спробувати уявити все інше. За кожним переходом кавалери цілували дам у вуста, пестили груди, торкалися нетерплячою рукою заповітної скарбнички, запрошуючи партнерок до ще сміливіших пестощів. Невдовзі учасники кадрилі відчули сум'яття, сп'янілі від власної розкутості...

Групи розпадалися, партнерки переходили до інших кавалерів. Пані де Луверсі теж постала перед новим партнером, пан де Моверен склав пару з власною сестрою, пан де Ролль подав руку мадемуазель де Сен-Жульєн, і вона, облишивши спроби навести лад у лавах учасників кадрилі, заволала на повні груди:

— Поцілуйте ваших дам!

Супутник мадам де Луверсі миттєво впав на коліна і почав цілувати дорогоцінний скарб. Від несподіванки вона не втрималася на ногах і впала на нього, накривши обличчя тим місцем, яке залюбки пестив небіж пані де Ліанкур. Пані де Луверсі зробила спробу підвестися, але дві дужі руки притримали її сідниці, а полум'яний пружний язик паралізував волю, збурив відчуття солодкого вдоволення...

Раптом пані де Ліанкур, що головувала на вечорі, вигукнула:

— Браво! А тепер ваша черга, для нас!..

— Так, так! — підтримали її інші дами.

Пані де Луверсі вагалася недовго... Потім млосно заплющила очі. Голова пішла обертом від думки про непристойність запропонованого, та рука в рукавичці несамохіть уже розстібала ґудзики на панталонах, видобуваючи на світ прекрасний міцний взірець чоловічої гордості, який жваво реагував на її доторки... А він таки нівроку! Не те що в юного де Ліанкура! Та чи вдасться їй... Але жінці, напевне, до снаги все, що справді замането ся! За якусь мить пані де Луверсі, яка втратила здатність чути і бачити те, що чинилося навколо, вже віддавалася насолоді, ледве стримуючи хтивий дрож. Тепер їй було байдуже до того, що хтось бачить її за цим пікантним заняттям. Пані де Луверсі не зняла оксамитової напівмаски, від чого любовна сцена з її участю виглядала ще чарівнішою.

Проте мало хто годен був довго спостерігати за такою захоплюючою виставою, не запалившись бажанням наслідувати приклад виконавців!

— Ну й негідники! Та вони вже на порозі оргазму! Ідіть-но сюди! — наказала пані де Ліанкур своєму кавалерові.

А ось і мадемуазель де Сен-Жульєн разом з паном де Роллем вляглися на килим...

Того вечора багато дам уперше скуштували орального сексу й гідно поцінували солодке, навіть без цукру (як казав Брантом) диво животворного чоловічого соку.

Пані де Луверсі сягнула найвищого вдоволення водночас з партнером і поспішила до туалетної кімнати, аби змити з себе його дари.

Який прогрес! Перетинаючи вітальню, вона помітила на софі пані дю Шатель, що пристрасно оповила руками й ногами партнера — і кого б ви думали? — рідного брата! Дивовижне видовище... Воно неначе відпускало їй усі гріхи цього вечора.

На порозі кімнати пані де Луверсі зіткнулася з матір'ю пані де Ліанкур і почула від неї комплімент:

— Це ви? Так швидко? Браво, люба!

Річ у тім, шановні мої читачі, що на цім веселім святі кількість жертвопринесень богині кохання Афродіті й

СОРОМІЦЬКІ ЧАСТІВКИ

Скільки можна горювать?!
Буду, як Снігурка,
Себе кожному давать
Замість подарунка.

Запалила ста вогнями
Плоть мою Одарка,
Бо у неї між ногами
Справжня кочегарка.

Володимир Плювако,
м.Полтава

ПАМЕЛА АНДЕРСОН: ШУКАЮ ДВІЙНИКІВ!

**Журнал «Лель» продовжує конкурс двійників знаменитих красунь сучасності.
Цього разу ми просимо відгукнутися дівчат і жінок, які схожі на Памелу Андерсон.
Надсилайте до редакції свої фото — кращі з них будуть надруковані й представлені на суд провідних фахівців модельного агентства KARIN.**

Ярмарок краси

Віолетта Білоус (Вінницька область): «Люблю життя, розгадувати кросворди і читати «Лель».

СЕСТРИЧКИ. Фото Олександра Карпенка

ЧЕРКАЩАНКА. Фото Тараса Омельченка

Некрасивих жінок не існує. Принаймні — в Україні. А щоб у цьому впевнився не лише «Лель», а й увесь світ, редакція відкрила для своїх читачів «Ярмарок краси».

Надсилайте свої фото (ступінь відвертості кожен визначає для себе сам), супроводивши їх коротким текстом (для друку) і детальною адресою (не для друку).

швидка зміна коханців, які загалом безчестять жінку, лягало на олтар її слави. До речі, абсолютна більшість дам була не проти такого стану справ...

У тісному колі любителів насолоди мужчини ніколи не засуджували дам за надмірну полум'яність, а жінки вважалися моральними, попри кількість ощасливлених ними партнерів.

Неодноразово той або інший учасник оргії запалювався жаданням до жінки, за якою щойно спостерігав як глядач, — саме так чоловіки жадають власних дружин лише вранці, маючи впевненість, що на їхній шкірі ще не прохолонули нічні поцілунки.

Варто було пані де Луверсі повернутися до вітальні, як хтось обійняв її за талію. Вона озирнулася, сподіваючись зустрітися поглядом з коханцем, якого щойно обдарувала, й дуже здивувалася, побачивши пана де Ролля.

— Так-так, — промовив той, посміхаючись. — Хіба можна з подібною легковажністю зраджувати вірного лицаря і партнера у танці, зла вертихвістко!

— Справді, — відгукнулася пані де Луверсі, — я випустила вас з уваги, проте чи варто ревнувати? Гадаю, пані де Сен-Жульєн утішила вас?

— Отже, ви нас бачили, моя мила?.. Смішно, але кохаю й досі я лише вас.

— Це неможливо! Ви щойно обіймали іншу жінку.

— Я ладен довести своє кохання на ділі...

— А якщо я спіймаю вас на слові? Ходімте-но!

Пані де Ліанкур-старша, вигулькнувши невідомо звідки, відзначила:

— Дивно, я гадала, ви відмовитеся прийти на наше невеличке свято...

Пані де Луверсі попросила коханця зачекати, доки вона причепуриться. По якійсь хвилині вона повернулася з готовністю прийняти найвитонченіші пестощі. Проте пан де Ролль переоцінив власні сили: його уява виявилася жвавішою за стомленого «пустуна». Вмілими пальцями він довго пестив перса, цілував її, досліджуючи рот жадібним язиком, потім ковзнув униз... Врешті пані де Луверсі відчула, що сонько прокинувся і підводить під її рукою голову.

— А ось і наш бешкетник! — вигукнула вона. — Пані де Сен-Жульєн не вдалося виснажити його достоту!

— Звісно, ні, люба, а якщо ви його ще й поцілуєте, ми швидше забудемо про мадемуазель де Сен-Жульєн. У вас це надто добре виходить!..

— Припиніть, негіднику! Всього, що я вмію, навчили мене саме ви!

— І не жалкую... Я мушу дізнатися, чи пам'ятає ваше лоно мого язика: адже я мав честь першим припасти до нього! Ви, сподіваюся, не забули? Люба, може, вам мріється...

Не дослухавши, пані де Луверсі почала цілувати любовний спис пана де Ролля, й чарівні доторки довели його до цілковитої бойової готовності. Партнерові полум'яність і жага, у свою чергу, передалися їй, і, відкинувши геть сором'язливість (їй немає місця поряд із хіттю), вона заходилася з такою майстерністю обробляти могутній фалос, що дуже швидко довела коханця до піка насолоди. До його честі буде мовлено, останньої миті він таки спромігся опанувати собою, зупинився й уклав пані де Луверсі на софу, щоб натішитися виглядом її скарбнички, заледве прикритої кучерявим шовковим руном. Він лоскотав ніжну шкіру, злегка торкаючись заповітного трикутничка, і відступав у вирішальний момент, аби насолода тривала. Їхнє спільне бажання наростало...

Раптом пан де Ролль помітив дві чорні ниточки й поцікавився, що вони означають. Мило зашарівшись, вона пояснила і швидко додала:

— Я негайно позбавлюся губок, адже ви, мій любий, такий розважливий!

— Ціную вашу довіру, але нам вони не знадобляться, не хвилюйтеся!

І пан де Ролль, наче голодний хижак, накинувся на прекрасну ласунку пані де Луверсі: ніжно обціловував трепетну вологу плоть, його язик діставався найпотаємніших місць земного раю, а вправні пальці допомагали йому... Напившись із джерела життя, кавалер відчув, що до нього повертається чоловіча сила. Пестощі мадемуазель де Сен-Жульєн потьмяніли, краса пані де Луверсі, її пристрасність і витонченість остаточно підкорили пана де Ролля. Він абсолютно недвозначно дав зрозуміти коханці, чого йому прагнеться, і вона, вміло обійнявши могутній стовбур, почала вилизувати його рожевим язичком, неначе маленька кицька блюдце з улюбленими ласощами.

Мушу сказати вам, дорогоцінні мої, що чоловіча гордість пана де Ролля була, за словами однієї дами, яка добре знається на цьому, «величенькою для жіночого рота, проте замалою для...» Тут я вмовкаю, сподіваючись на тямущість моїх читачів.

Пані де Луверсі віддавалась любовній грі з такою несамовитістю, неначе надолужувала згаяне в юності, коли пан де Ролль залучав її до таїнства хоті, а невинність не дозволяла поводитися з чоловіками з належним запа-

Сексом по діабету!

Злягання найчастіше триває 15-20 хвилин — від попередніх пестощів до оргазму. На думку американських вчених, такі короткі сеанси не дають користі організмові. Адже цілющу дію секс починає справляти лише після 31-ї хвилини. А якщо, приміром, у вашій крові надлишок цукру, сексуальне задоволення слід продовжити до 45 хвилин. Тому що саме на 43-45-й хвилині у кров викидається фермент, дія якого тотожна дії інсуліну. Цей фермент нейтралізує зайвий цукор у крові.

ПЕРЕХРЕСТЯ

Шановна леді! Молодий ангел (21) кине виклик вашій самотності і допоможе словом, ділом та тілом. 02134, Київ, вул. Семиренка, 24, кв. 23.

Пропоную інтим-листування, обмін інтимфото жінкам, дівчатам б/к, або с/п. 35 — 182 — 76. Віталій. 36021, Полтава, а/с 1449 «С».

Парень. Телец, тигр, 26 — 169 — 63 познакомится с девушкой 18-22 лет для переписки и создания семьи. 27100, Кировоградская обл., г. Новоукраинка, ул.Короленко, 14/34, для Ю.

Хочу познайомитися з гарною дівчиною до 18 років без шкідливих звичок. Волинська обл., м. Горохів, вул. Молодіжна, 5/1, Володимир.

Вдовец, 39 — 173, смуглый, родственники в Израиле, нахожусь в м.л.с. — осталось мало. Для семьи ищу женщину до 43 лет. Житомирская обл., г. Бердичев-06, ВК 70, отдел 4, БК-5, Ознович Олег Иосифович.

Темпераментний митець вишуканих пестощів, віртуоз кохання познайомиться з багатою пані — самотньою або заміжньою — для найсолодших інтимних зустрічей. 79007, Львів, а/с 1177. Віктор.

УКРАЇНСЬКА ЛАЙКА

Без сороміцького фольклору уявлення про ментальність будь-якого народу буде неповним. Це добре розумів відомий український етнограф, фольклорист, антрополог і археолог Хведір Кіндратович Вовк (1847 — 1918), який зібрав і 1898 року випустив у Парижі збірку «Український фольклор. Сороміцькі звичаї, казки, пісні, приказки, загадки і лайки». «Лель» вже знайомив своїх читачів з цією книгою. Нині дійшла черга до розділу «Українська лайка».

Анахвема, анахтема
Анахтемська душа
Анахтемська кров
Анахтемська віра
Арештант

Бабячий х...й
Байстрюк, байструк, байстер
Бараняча голова
Барбос
Безштанько
Бздун

лом і любострастям. Тридцятирічна жінка кохається краще і з більшим задоволенням, аніж та, що лише вчора втратила невинність. Насмілившись уперше припасти до джерела життя, вона не здатна гідно поцінувати його, і лише з плином часу богиня кохання посвячує її у свої таємниці. Пані де Луверсі тричі сягнула найвищої насолоди і лише тоді відчула, що пан де Ролль готовий вилитись в її горло гарячим потоком священної лави...

Вона випила все, до останньої краплі, подумавши, що з такою близькою людиною може собі це дозволити. Несподівано в голові майнула думка, що кількома годинами раніше вона зробила те саме з юним небожем пані де Ліанкур, і збентежено зашарілася, хоча й ненадовго... Смішно, думала моя героїня, але колись на самісінькому початку вона ледве зважувалась доторкнутися до фалоса... Жінка затремтіла від насолоди.

Пан де Ролль не міг втриматися від вдячності за те, що вона так ніжно і вправно звела його на вершину блаженства, і простягнув їй свою тонку батистову хустинку. Зашарівшись і мило посміхнувшись, вона дала зрозуміти, що не потребує цього.

— Як?! Люба, невже ви...

— Так, до краплинни! — з відчайдушною зухвалістю відповіла пані де Луверсі. — Усе вийшло несамохіть. На щастя, мені не треба побоюватися наслідків... Ви задоволені ученицею, мій любий? Чи добре вона засвоїла урок?

— Ви божественна, мила пустунко...

— Принаймні, я спокутувала коротку зраду: адже саме ви були моїм партнером у кадрилі — тож з вами я мала зіграти в цю гру. Зізнайтеся: вам кортіло взяти мене на людях?

— Ви зрадили мене, не криючись і нічого не приховуючи, тож якоїсь миті я відчув укол ревнощів, але побачена вистава була такою прекрасною, що я все вибачив моїй талановитій учениці.

— Ви, мабуть, дуже збудились, і мадемуазель де Сен-Жульєн нагодилася дуже вчасно?

— Саме так! Ваш приклад був такий заразливий...

— Добре, що ви не ревнивий! Бо я трохи побоювалась...

— Навпаки, моя люба, я у захваті, що зустрів вас тут і впевнився: ви нині — одна з найдостойніших жриць Афродіти!

— Ви були такої самої думки, коли ми зустрілися вперше?

— Звичайно, але мужчина не може дозволити собі цілковитої відвертості з жінкою, яку ледве встиг підкорити. Гадаю, якби я в ті часи запропонував приїхати на вечір до пані де Ліанкур, ви б сприйняли мене за негідника або божевільного!

— Можливо. Хоча жінки теж не говорять усієї правди... До речі, побачивши мене тоді в обіймах іншого коханця, ви, на моє переконання, навряд чи зрадили б...

— Насамперед я винуватив би себе, моя люба! Це дуже принизливо для мужчини — не розкрити всіх талантів коханки!

— І не скористатися з її вміння! — лукаво додала пані де Луверсі. — А тепер, мій милий вчителю пристрасті, супроводжуйте мене до буфетної, я вмираю від голоду.

В коридорі коханці зустріли небожа пані де Ліанкур, котрий дуже ввічливо вклонився й поступився дорогою, що вельми потішило пані де Луверсі: попри вольності, товариство було вишуканим, чоловіки залишалися лицарями, а відсутність забобонів і сором'язливості не виключала належної поваги до дам, адже всі вони були аристократами.

У буфетній було велелюдно: гості відчули потребу відновити пригаслі сили. Дами скористалися з цієї паузи, щоб розіграти маленьку виставу, зміст якої було суворо утаємничено. Ролі доручили пані де Понторваль, пані де Руавілль і дамам-патронесам — пані де Моверон і пані д'Естерваль. Брала участь, звичайно, і авторка п'єси пані де Сен-Жульєн.

Подіум, на якому зазвичай сиділи натурниці, перетворили на сцену, навісивши куліси і портьєри. Глядачів запросили до зали. Дами з кавалерами розташувались у м'яких зручних кріслах, на пухнастих килимах.

П'єса називалась «Мистецтво розраховуватися з кравчинею, або Банкір гарненької жінки».

Актори натхненно імпровізували, та глядачам презентували маленькі книжечки з текстом п'єси, до речі, саме його канонізували й почали включати до репертуару багатьох маленьких театриків.

Під час вистави присутніх попросили утримуватися від будь-якого вияву любощів, щоб не заважати акторам.

Партнери обмежувалися поцілунками — щоправда, доволі сміливими; чоловіки ніжно піддражнювали дам, уміло пестячи «рожеві бутони», а ті, склавши долоні, утворювали для здиблених кинджалів м'які піхви — і таким чином спокійно чекали солодкої миті злягання.

Та варто було п'єсі скінчитися, збурена пристрасть змела всі загати, зім'яла заборони — жадання перемогло.

Більшість пар не мала сил дістатися спалень, розпашілі тіла переплелися у відвертих обіймах, прагнучи довгоочікуваного оргазму. Жіночі руки й ноги розкривалися, наче пелюстки квітів, щоб прийняти напружені на повну могуть списи коханців, які прагнули втамувати спрагу «криничок»...

Деякі дами і кавалери, спалахнувши від вогню хоті, пішли ще далі у пошуку шляхів

до насолоди. Осьде чоловік занурився в ароматний шовк трикутника межи стегон партнерки, його вуса лоскочуть його «кішечку»... А он там дама схилилася над об'єктом власної хоті й натхненно допомагає йому зняти напруження... А тут сплелися два тіла, коханці лежать валетом, їхні вуста пестять найніжніші й найпотаємніші місця одне одного...

Здавалося, що на якісь півгодини у світі запанувала божественна насолода, кожен прагнув діставати задоволення й обдаровувати партнера. Повітря виповнилося любострасними зітханнями й шепотом, уривками фраз і зізнань і тихо вимовленими несподівано грубими словечками, звуками поцілунків... Боже, як стрімко рухалися язики, наскільки невтомними були губи!..

Пані де Луверсі не вимагала від партнера надміру витончених пестощів: його палаючий язик зволожив вхід до заповітної печери скарбів, і вона залюбки прийняла його, насолоджуючись силою й міццю фалоса, який ніжно пестила під час вистави. Пані де Луверсі вжила необхідних заходів перестороги й тепер нетерпляче очікувала солодкої миті, коли партнер оросить її лоно... (Для жінки є найвищою насолодою відчути, як мужчина вивергає потік дорогоцінної вологи у темні глибини її тіла, але повноту задоволення заважає відчути вічний страх перед небажаними наслідками.)

Угамувавши пристрасть, пари розімкнули обійми, й дами поспішили з поля любовної битви до туалетної кімнати, щоб змити — ні, не кров, а солодку цілющу вологу — з обличчя, грудей, стегон...

П'єса мадемуазель де Сен-Жульєн мала такий успіх, що одна з дам запропонувала на її продовження поставити живі картинки. Ідею сприйняли із захватом, і честь виступити першою надали саме їй.

Дама зійшла на сцену, лягла на софу і кокетливо задерла мереживні спідниці вище колін. Партнер обійняв її, й вони завмерли. На столику поряд з закоханими стояло кілька тарілок з наїдками, на стіні висіло манто дами, її капелюшок і кавалерів циліндр, а на пришпиленому до завіси прямокутнику був напис: «В окремому кабінеті».

Хтось із гостей поцікавився у пані де Луверсі, чи не бажає й вона щось представити, й вона радо погодилась, оскільки потай мріяла стати героїнею сміливої вистави.

Під руку з партнером вона зійшла на сцену й зникла за кулісою. Думка про те, що за мить куліса відкриється й публіка побачить її у непристойній позі, змушувала частіше битися серце: усім відомо, що будь-який найбуденніший вчинок набуває чарівності новизни, коли здійснюється на людях.

Сцена, яку розігрувала нова пара артистів, називалася «Художник і його модель». Для її втілення знадобилося дещо з найпростішого реквізиту, а костюмів — ще менше. «Художник» зняв фрак, позакочував рукава сорочки й начепив на голову нічний ковпак, а його модель — пані де Луверсі — зняла муслінову сорочку. Вона осідлала партнерові коліна, приспустивши на ньому штани, й дозволила його пустуну знайти жаданий притулок... Куліса піднялась...

Людині, яка не була присутньою на тій знаменитій виставі, важко навіть уявити, яке хвилювання, дивну п'янку тривогу пережила пані де Луверсі, попри те, що вважала себе вже добряче загартованою. Її почав бити дрож, вона зашарілася, їй здалося, що серце ось-ось вистрибне з грудей і вона знепритомніє...

На щастя, партнер головної героїні зберігав рівновагу: він ніжно обіймав пані де Луверсі за талію й поволі розгойдував на своєму щасливчикові. Вона заспокоїлась, ніяковість переросла у збудження. Припавши до коханця й заховавши від публіки обличчя, пані де Луверсі почала рухатися в такт із «художником» і невдовзі зійшла на пік насолоди. Почулися оплески, і її партнер прискорив темп. Допомагаючи, вона хтиво вигнула спину і раптом відчула на ніжній шкірі краплі теплої животворної роси...

Була шоста година ранку, за вікнами займався світанок. Ніч промайнула, наче коротка мить, і гості були не проти продовження насолоди, та господиня дому урезонила їх, заявивши, що вважає за краще розпрощатися, аби за кілька днів відновити п'янливі розваги. Окрім того, додала вона, щовечора двері її дому завжди відчинені для дам і кавалерів, які захочуть відновити знайомство.

Учасники цікавого дійства почали одягатися. На обличчя поверталися гордовитість і нудьга. Дами, які не соромилися вночі ставати у найнепристойніші позиції і грати у більш ніж ризиковані ігри, надягали маски неприступної доброчесності.

Нарешті всі роз'їхалися, умовившись неодмінно зустрітися найближчим часом.

Пані де Луверсі повернулася додому втомленою, але цілком вдоволеною, як сказав поет. Пославшись на мігрень, вона впродовж усього дня не виходила із своїх кімнат і нікого не приймала. Вона лежала в кріслах і з неуважливою мрійливістю згадувала чарівні картинки минулої оргії. День ще не згас, а вона вже жадала нових утіх.

Ну що ж, якщо наша героїня знову візьме участь у подібному святі людської плоті, ми якнайдетальніше опишемо його для наших читачів.

Ви, любі мої, можете, звичайно, запитати: та що новенького здатні придумати пари — хай навіть найпохітливіші?

Біс
Бісів син
Бісова душа
Бісова кров
Бісова дитина
Бісова пара
Бісової шельми стерво
Бий тебе сила божа!
Бий тебе лиха година!
Бий тебе нечиста сила!
Блядь
Бля...юга
Бля...южище
Бодай ти здох!
Бодай тобі очі повилазили!
Бодай тобі болячка на язик сіла!
Бодай тебе чорти вхопили!
Бодай тобі очі з лоба виї...ло!
Бодай тобі на тім світі так легко здихнулось!
Бодай тебе курка вбрикнула!
Босяк
Боса команда
Брехун
Брехуха
Бузувір

Відьмак
Відьма
Вибл...док
Вибл...док собачий
Випердок
Вицілували б тебе чорти до самої смерті!
Волоцюга
Ворона
Ворюга

Гадюка
Гадина
Гаспид
Гаспидський син
Гівно, говно

(Далі буде)

КОНКУРС ЛЕЛЬВОРДІВ

ТРЕТІЙ ТУР

Кохане-ць-профе-сіонал

Книга книг Сходу

Мрія щодо сина

Чин

Костюм для сна

Не-спромо-жний

Біблій-ний довго-житель

Дер-жавні гроші

Чоло-віче сім'я

Зелене та не долар

Індій-ський бог

Недо-свічена кохан-ка

Сват

Багато кохан-ців

Коро-лева краси

Та, що наро-дила

Без одягу

Півден-ний фрукт

Чоло-вік-деспот

Я дуже дерево

Екстаз

Носій спадко-вості

Оголе-на Гойї

Жених для Людми-ли

Поле

Живе без сексу

Одяг давніх римлян

Вміння перед-бачити

Носій дівчини

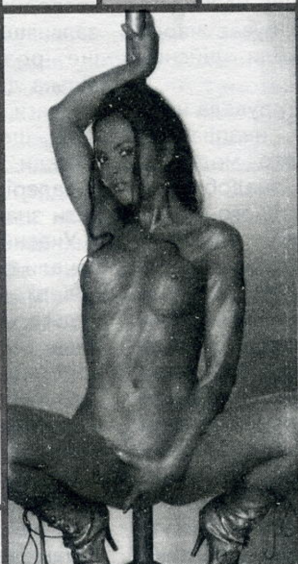
Перший кохане-ць

Ма-ленький келих

Чоло-віче ім'я

Собача дружи-на

Він вона

відповіді на другий тур

	о		к		о		л	і	б	і	д	о
о	н	а	н	і	с	т		р		с		р
	т	♥	я	♥	т	а	р	а	н	т	у	л
м	а	р	г	о		к	♥	н		и		е
	р	♥	и						і	н	г	а
г	і	м	н							а		н
	о		я						п		б	
х		г							л	е	л	ь
м	о	л	о	д	а		а		а	♥	а	♥
і		і		р	♥	е	р	о	т	и	к	а
л	і	н	г	а	м		т	♥	и	♥	и	♥
ь	♥	к	♥	м		р		ц	н	о	т	а
	к	а	р	а	б	а	с	♥	а	♥	ь	♥

ЦІКАВА ВІДЕОКАСЕТА чекає на того, хто перший розв'яже наш «Лельворд» і раніше за інших надішле відповідь до редакції.

Першим відповідь на Лельворд № 2 приніс до редакції киянин В.О.Яновський, але він припустився невеликої помилки. Відеокасету ж виграла читачка, яка замість прізвища попросила надрукувати слова: «Виграв Львів».

Богдан Жолдак

Коньяк, ікра хароша і баба

— Ти шо, сафсєм суматік, Сєргєй? — так відповіла полковникові Волошинову дружина. Після того, як він їй усе сказав.

Бо в нього на столі стояли телефони. Особливо один такий, червоний от. І він відрізнявся не лише тим, що був червоний і мав на дискові герба еСеРеСеР, але й тим, що ніколи до того не дзвонив. І от раптом от. Що полковник вчепився в свою портупею. Й лише після цього зняв трубку. Вона говорила, щоб він не боявся, до того ж голосом із Москви, про те от, що сюди їде провіряющий сам Сухопал. І хоч його всі бояться, бо він може наперевіряти — та цього робити не слід.

— Он любить, щоб їму накрілі паляну в лісу на природє, щоб обізатільно коньячок, ікорка. І хароша баба.

Полковник Волошинов так злякався, що йому одлягло. Бо в нього в частині було все, навіть ікра. Яка дуже добре зберігалася в важкому сейфі. Тому там дуже холодно і зручно от для ікри. Яку туди несли ті люди, в яких не було червоного телефона з гербом. Волошинов переклав ікру до кейсу і з легким серцем подався додому. Доки на дорозі йому не трапився Тузік. Той присусідився ззаду до портфелю носом й через деякий час туди гучно гавкнув.

Полковник Волошинов зупинився от. Тоді уважно подивився на Тузіка і сказав йому: «Ть!»

Так, що той, бідний, одскочив, забувши про задні ноги, а лише передніми, потім згадав про задні і урвав ними з Алеї Героїв от.

«Ікорка єсть, канінка тожь, бабци тожь,» — хотів укотре додумати радісну думку полковник і тут вкляк.

Нінка з пральної поїхала в відпустку, Валюха щойно одружилася і була в медовому місяці у Кіжах, Танька-телеграфістка — у матері, зав'їдальні Раюха ще два роки тому поклялася, що потруїть усіх, окрім свого чоловіка, а Нюрка-бібліотекарка казала всім, що в неї не трипер.

Що полковник Волошинов знову зупинився. Бо він відчув себе так, наче вся військова частина спорожніла, і ні до кого кричать військову тривогу. От.

Він прийшов додому такий, що Маша побоялася питати. Тобто сів до столу, уперше в житті не знявши кашкета. Він любив поїсти, бо був худий і от. Ні граминочки не бере до рота, а тільки дивиться на неї. На Машу — й мовчить.

— Ть, — пояснив він. — Завтра приєзжаєт Сухопал. Провєрять.

— Ну? — відповіла Маша, і в цьому слові зібралися всі інші слова.

— Маш, а Маш. Бабєц нужен, Маш.

І кашкета не знімає. Доти, доки Маша не сказала:

— Такь чьто жь, я тібє лядь какую далжна іскать? В тібє лядєй полна часьть, вибірай любу й лажі пад сваво Сухапала, — не договорила вона цю фразу, як збагнула, що окрім старої-старющої ключниці Зінаїди Семенівни в частині — порожньо, а Зінаїда Семенівна була до такого стану стара, що вже й до ключів не годилася, а не те що для провіряючого. — Ти чьто, Сєрьгь, ф свайом умєта? Да я нє лягу-та пад ніво, ти суматік, Сєрьгь.

Але той кашкета не скидав. А сидів і дивився в ту саму уявну крапку, що й раніше.

— Адну дачу пастроіл, втарую дастраюю. Тібє мало? Ть. Тут плохо служіть? Пріпомні-ка Сахалін. Ти хочєшь, чьтоб ми там апять аказалісь, Маш?

Од слова «Сахалін» Маша втупилася туди ж.

Полковник Волошинов одпустив шофера. Сам завантажив наїдки з напитками. Машу свою він би не впізнав за густими парфумами й гримом, якби не садовив її в авто. Вивіз на галявину й сам став в оцеплєніє.

— Слушай, палковнік, — почув він Сухопала, — нє маглі б ви одолжіть мнє сваю партупєю на нєнадолго?

Той мовчки зняв і оддав її.

Сухопал виявився простим. Він одразу почав обнімати Машу, а вільною рукою тримався за гранчака. Нею ж він закушував, ляпаючи ікрою на підстилку. Лише раз він поміняв руку, бо тою почав впускати додолу конину. Так він робив доти, доки не одштовхнув Машу просто в ікру. А потім спритно, як для п'яного, розстібнувся. Що Волошинов, стоячи в наряді, одвернувся от. Собі на голе тіло Сухопал потім одягнув свою портупею, а на Машу, роздягши, одягнув таку саму, отже вона була одягнута лише у власну шкіру та портупею.

Собі на голе тіло Сухопал одягнув свою портупею, а на Машу, роздягши, одягнув таку саму, отже вона була одягнута лише у власну шкіру та портупею.

Ікра прилипла Маші не лише до спини, а й до землі під нею. Такий Сухопал виявився. Ритмом такий, як солдати на плаці.

Сухопал радів, як зручно рукам чіплятися одне за одне завдяки простому такому винаходові й допомагати тілу спини.

Що й сам вкалявся в ікру, але не хотів того помічати, бо вже раз власну ікру вивергнув. Але коньяк робив своє, і Сухопал продовжував своє. І далі товк Машею чорну з червоною. Мав довгі ядра, і ті також товклися, возилися по ній.

Доки не вибіг Тузік. І хоч його ніколи в житті не годували ікрою, він слідом за своїм носом побіг на неї.

Хутко прилаштувався ззаду двох і почав злизувати ікру спочатку з підстилки. А потім побачив, що її налипло густіше на волохатих ядрах дивного чоловіка, який квецяє ними просто по тарілці з ікрою. А головне, що вона там не поплющена, а має ікринки цілі. Й песик пожадливо заходився злизувати з них, знаючи, що ніколи більше в житті не доведеться такої смачної їсти.

І так він це робив завзято, що Сухопал це відчув, незважаючи на те, що зважати практично нічого не міг. То він, не припиняючи, напівозирнувся, посміхнувся вголос:

— Ну-ну, товаріщ полковнік. Ет. Ну, по-моєму, етово нє нада, ето — уж ізлішнє.

Фото Свана.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

ВЕБЕР РОБЕРТ (нар. 1938 р.)

Німецький поет, прозаїк, критик. Попри широту літературних інтересів, широкої відомості набув як творець тонкої, проникливої лірики. Основна тема його поезій — кохання, про що свідчать і назви найбільш відомих циклів: «Короткі любовні листи», «Щастя і муки любові» та інші.

ЖІНКИ

Чому жіночі плечі такі круглі?
Бо ми з любов'ю їх обіймаєм
з часу створення світу.
Чому жіночі руки такі ніжні?
Бо немовлятко ці руки пестять
з часу створення світу.
Чому жіночий голос
милозвучний?
Бо про кохання жінки співають
з часу створення світу
Чому жіночі губи такі теплі?
Бо нас цілують жінки жагуче
з часу створення світу.
Чому жіночі очі таємничі?
Тому що з часу
створення світу
І до сьогодні їхні глибини
ми не пізнали.

Переклав Сергій Журавель

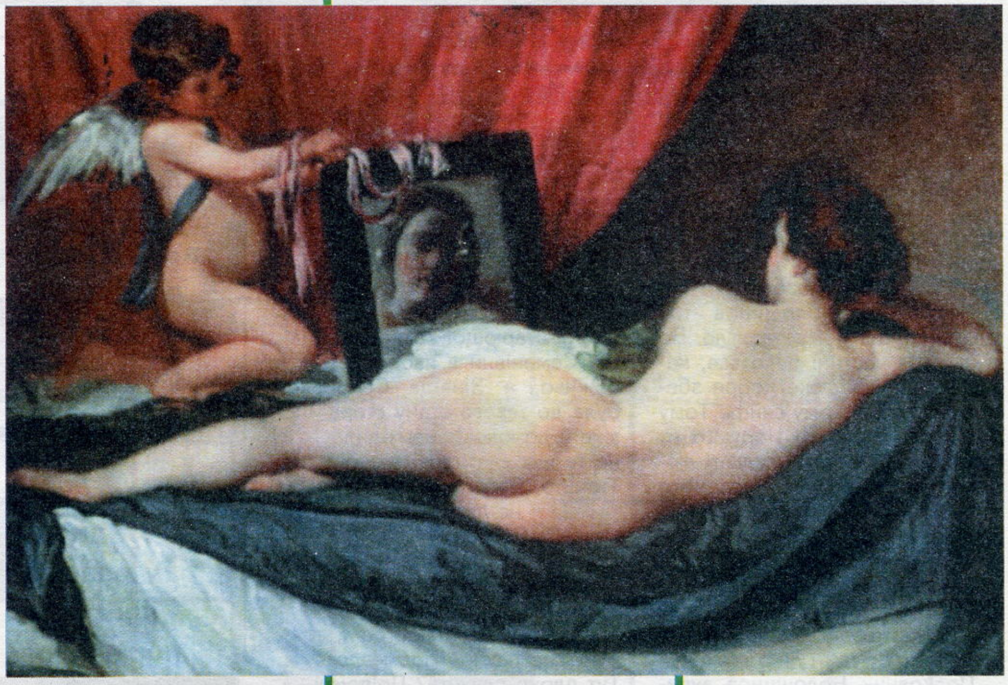
ВЕЄРТ ГЕОРГ (1822—1856)

За словами Фрідріха Енгельса, Веєрт — «перший і найзначніший поет німецького робітничого класу». Був соратником класиків марксизму, зокрема по випуску «Нової Рейнської газети». Написав кілька соціальних повістей, роман «Життя і пригоди знаменитого рицаря Шнапганського» (1849), проте для його музи не була чужою й інтимна лірика.

х х х

Люблю тебе, мила, як матір святу,
Як сонця проміння ясне.
Дарую обручку тобі золоту, —
Тож щастя тебе не мине.
Високо на скелі в гірському краю
Зірки едельвейса блищать, —
Тож ними жадаю я косу твою
Й любиме чоло заквітчать.
Зібрать би пташок із лугів та лісів,
З тобою пройтись на виду,
Аби оспівали на сто голосів
Розквітлу красу молоду.

Переклав з німецької Сергій ЖУРАВЕЛЬ

Д.ВЕЛАСКЕС. «ВЕНЕРА із дзеркалом» (1848—1851).

ВЕЛАСКЕС ДІЄГО (1599—1660)

Іспанський живописець, придворний художник Філіппа IV. В його доробку картини релігійної та міфологічної тематики («Вакх», близько 1630), історичні («Падіння Бреди», 1634—1635), сюжети з народного життя («Сніданок», бл. 1617) та інші. Живопис Веласкеса відзначається точністю реалістичних спостережень, вмінням розкрити характер героя, насиченістю колориту.

ВЕЛИЧКОВСЬКИЙ ІВАН (?—1701)

І.Величковський є одним з найяскравіших представників бароко в українській поезії. Працював у чернігівській друкарні Лазаря Барановича, потім — священиком у Полтаві. Писав панегірики, епіграми, ліричні вірші релігійного і світського змісту. Відомий також як перекладач і теоретик фігурного віршування. Подаємо кілька перекладених ним епіграм Джона Оуена (1563—1622) — англійського латиномовного поета епохи Ренесансу, які набули популярності й породили чимало наслідувань у бароковій поезії Європи.

ЕПІГРАМИ

Жона

Од коль жона именем тим ся называет? —
Од толь, же «на» мужові завше повідает.

Невіста

Чому ся невістою жона именует?
Бо не вість та, яко ся о всем муж фрасует.

О жоноцьком розумі

Чому суть мудрійшії мужеве, ніж жони?
Бо з ребра безмозкого, не з голови они.

Адамова вимовка

Чому мя гріха первим мнять бути автором?
Не я-м впрод згрішив, Єва; я-м шедл її тором.

Володимир ВЕЙСБЕРГ. Оголена.

Вейсберг Володимир (1924—1985)

Російський художник, який сформувався під впливом Рембрандта і Сезанна. Деякі знавці й самого митця відносять до класиків XX ст. Полотна В.Вейсберга відзначаються ніжним колоритом — він працював у просторі від білого до матового. Напевне, завдяки цьому в його роботах так багато світла, м'якого еротизму.

Вена

— міфологічний індійський цар, який закликав відмовитися від жертвопринесень. Убивши його лезом трави, мудреці одразу спохопилися: оскільки Вена не залишив нащадків, країні загрожували нещастя. І тоді було знайдено доволі оригінальний спосіб народження дітей. Брахмани потерли ліве стегно царя — і народився син Ніщаду. Потерли праве стегно — знайшовся ще один син — Прітху.

Венера

— у давньоримській міфології спочатку була відома як покровителька весни і садів. З поширенням на італійських землях переказів про героя грецьких міфів Енея почала ототожнюватися з його матір'ю — богинею кохання Афродітою. З того часу Венера шанується як богиня кохання і вроди. Особливої популярності культ Венери набув за доби Римської імперії. До образу богині зверталися художники чи не усіх часів і народів, втілюючи в нім ідеал краси і жіночності.

Венери горбок

— узвишшя над великими статевими губами, яке має і менш поетичну назву — лобок. Належить до зовнішніх статевих органів жінки.

Венера Віллендорфська

— кам'яна статуетка, яка одержала найменування за назвою місцевості в Австрії, де її було знайдено. Належить до епохи Палеоліту — тобто її було вирізьблено приблизно за 30 тисяч років до Різдва Христового. Статуетка, без сумніву, була предметом культового поклоніння. Вона уособлювала жіночу сексуальність та плодовитість. Саме тому її назвали Венерою.

Венери культ

— перейшов до Стародавнього Риму із Стародавньої Греції і розвинувся з культу Афродіти. За прикладом Афін у Римі існували дві Венери. Одна — доброчинна, яка сприяла цнотливому, чистому коханню, у неї було не багато шанувальників. Друга — Венера куртизанок, яка користувалася великим успіхом. Культ її, щоправда, не був особливо привабливим і залучав не дуже багато фанатичних жриць, які погоджувалися проституювати в її інтересах. Деякі жерці намагалися перенести до Риму священні традиції грецьких храмів, але такі спроби майже завжди були невдалими.

Проте нам відомий храм Венери Ерицейської, в якому були зібрані рабині, як це було раніше у Коринфі та Азії. Вони займалися проституцією почасти на користь храму, почасти мріючи купити собі волю. Культ Венери Ерицейської процвітав, але за часи Тіберія храм занепав. Дізнавшись про це, імператор віддав наказ реставрувати храм, а дівчатам-рабиням звелів виконувати у ньому обов'язки жриць Венери.

Відомо, що у Римі було дуже багато храмів, присвячених Венері. Але в жодному з них не культивувалася священна проституція. Куртизанки не продавали себе у храмах в ім'я інтересів богині та жерців, хоча інколи й віддавалися останнім, аби здобути покровительство Венери у любовних справах. Храми богині були головним чином місцем побачень для коханців і біржею для комерційних любовних угод.

Усі найголовніші святкування на честь богині провадилися навесні й складалися з ритуальних танців, бенкетів та оргій. Усі вони відбувалися вночі, поза стінами храмів і називалися «пильнуванням Венери». Таким чином, увесь квітень присвячувався богині кохання. Її вшановували і юнаки, і куртизанки, які вносили у ці святкування елемент більшої чи меншої розбещеності й розпусти.

Ганс Макарт (1840—1884). ВЕНЕРА.

Венери пагорб

— узвишшя на долоні біля великого пальця, за яким хіроманти визначають характер людини. Зазвичай він відділяється першою головною лінією — лінією Венери, яка також називається лінією життя. Оскільки Венера — богиня кохання, цей пагорб для хіромантів є місцем знаходження як матеріального, чуттєвого кохання, так і кохання ідеального, суто духовного. Приміром, надмірна розвиненість у людини пагорба Венери вказує на її невірність, нестриманість, надмірне кокетство, легковажність і нестримну чуттєвість. Людина з добре розвиненим пагорбом має, на думку хіромантів, пристрасний, напівсангвіністичний темперамент.

Франсуа Жаніно (1752—1814). Туалет ВЕНЕРИ.

Рецепти з давнього китайського трактату

Настанови Сунь Симяо

про здоровий спосіб життя донині не втратили свого значення і цілком можуть стати у пригоді всім, хто прагне тримати себе у формі.

• Сідай до столу лише тоді, коли відчуєш голод. Не лінуйся ретельно пережовувати їжу, а вино і воду пий маленькими ковтками. Не чекай, коли дуже зголоднієш не наїдайся донесхочу. Їж не поспішаючи і потроху.

• Уникай гострих приправ і жирного м'яса. Не споживай овочі сирими. А м'ясо — холодним.

• Їжа має зміцнювати життєву енергію, і споживати її слід у суворо визначений час. У такому разі тіло не знатиме втоми, дух буде бадьорим і діяльним, а хвороби обминатимуть тебе.

• Навесні слід побільше їсти солодкого і якомога менш кислого, аби зміцнити роботу селезінки. Влітку варто менше споживати гіркого і більше в'яжучого — це сприятливо діє на легені.

• Восени треба якомога менше їсти в'яжучого і якомога більше кислого, адже це корисно для жовчного міхура. Взимку слід обмежувати себе в солоній їжі й більше споживати гіркого — це корисно для серця.

Він і вона

Вона швидко зреагувала на несміливий дотик: обхопивши фалос рукою, спрямувала його до спраглого лона. Стогін вирвався з її грудей, коли його плоть увійшла в її тіло.

Вона лежала на великому рушнику посеред безлюдного пляжу. Її тіло ловило теплі промені сонця, біляве волосся розсипалося по піску, розчиняючись та гублячись у ньому.

Він повільно сходив до моря. Вже чутно було шурхіт хвиль, що м'яко набігали на берег. Він ще не бачив. Та вже відчув зеленаве плесо, м'які поштовхи водяного безмежжя.

Вона провела рукою по обличчю й перевернулася на спину. Сонцю відкрилися дві півкулі, увінчані темними цяточками, і воно почало пестити їх, торкатися кучерявого кожушка внизу живота своїм промінням.

Він ішов пляжем. Пісок настільки прогрівся, що обпікав ноги. Він обвів оком краєвид, що відкрився перед ним: лагідне море, що зливалося з небом на горизонті, жовтий-жовтий пісок, і маленька скеля, яка нібн росла посеред пляжу. «Яка самотність», — подумав він.

Вона ніби розчинилась у ласкавих променях, які почали нагадувати ніжні дотики. «Як я люблю тебе!» — прошепотіла вона до сонця. Її тіло вигнулось назустріч теплу, немов тугий лук, від чого талія стала ще тоншою. А груди ніби налилися.

Він роздягнувся. Та перед тим як зануритись у воду, вирішив подивитися, що там за скелею. Щось ніби кликало його туди... Обійшовши каміння, він побачив її. Зачарований, дивився на неї, наче на Афродіту, що вийшла з морської піни, і не мав сили відірвати погляд від дивовижної краси.

Вона відчула цей погляд, відкривши очі, побачила його. Вона не стала прикривати свої принади, адже він також був голий. Навпаки, роз'ятрена сонцем, вона захотіла відчути його доторки на своєму тілі. Подумки покликала його до себе.

Він вже не міг стримуватися. Її тіло, погляд, навіть порухи вій кликали його. Бачучи, що вона не робить спроб зупинити його, він зробив кілька кроків і опустився перед нею на коліна.

Ледь підвівшись, вона оповила рукою його шию, пригорнула до себе й відчула набряклими грудьми прохолоду його шкіри. Її вуста знайшли його губи й злилися в тривалому поцілунку.

Він відчув, як її язичок нишпорить у його роті. Випроставшись поряд з нею, він забувся у поцілунку. Тепер для нього існувала лише вона. Не відриваючись від солодких вуст, він поклав обидві руки на її груди й ніжно стиснув пиптики, від чого ті ще більше набубнявіли.

Вона застогнала. Її руки невпинно снували по його тілу і вже не раз навідалися туди, де прокидався й твердішав його жезл. Вона лагідно пестила його, перебирала пальцями пружні яєчка, а потім знову обвивала руками й ще міцніше притискала до себе жадане чоловіче тіло. А внизу живота шаленіла полум'ям пристрасть. І не було ані сил, ані бажання гамувати це полум'я. Вона застогнала й широко розвела ноги, зігнувши їх у колінах.

Він також відчував нестримне бажання. Його рука ковзнула тілом донизу й, торкнувшись м'якого волоссячка, почала пестити вологу троянду. Відчувши, як вона розквітає під його пальцями, умостився між її ногами і ніжно торкнувся чарівної троянди тугим прутнем.

Вона швидко зреагувала на несміливий дотик: обхопивши фалос рукою, спрямувала його до спраглого лона. Стогін вирвався з її грудей, коли його плоть увійшла у її тіло.

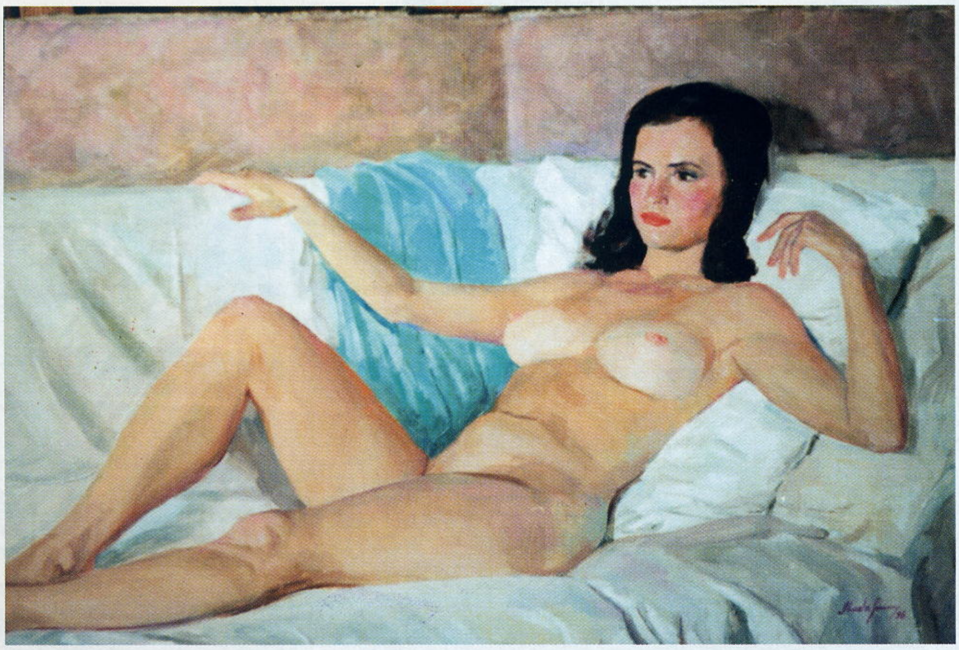
Вона потонула у солодких хвилях, обхопивши чоловіче тіло руками і сплівши за його спиною ноги. А гаряча куля внизу живота ставала дедалі більшою, нестерпно великою. Нарешті ця куля розірвалася, м'які хвилі винесли знесилене тіло на берег найвищої насолоди...

Він відчув, що вона сягнула вершини. Це збудило його ще сильніше. Стиснувши зуби і випроставшись, він почав наповняти її лоно гарячою рідиною. А потім ліг поряд з нею, лагідно пригорнувши її до себе.

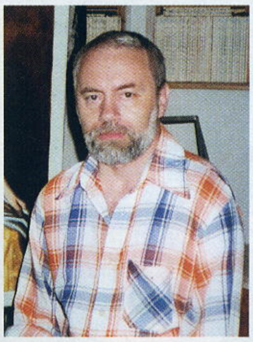
Вона лежала в його обіймах, відчуваючи солодку втому. Сонце знову лагідно пестило її тіло, а хвилі все набігали і набігали на берег з м'яким шурхотом. «Як я люблю тебе, життя», — прошепотіла вона. — «Як я люблю тебе!»

Дмитро Симоненко,
Київська обл.

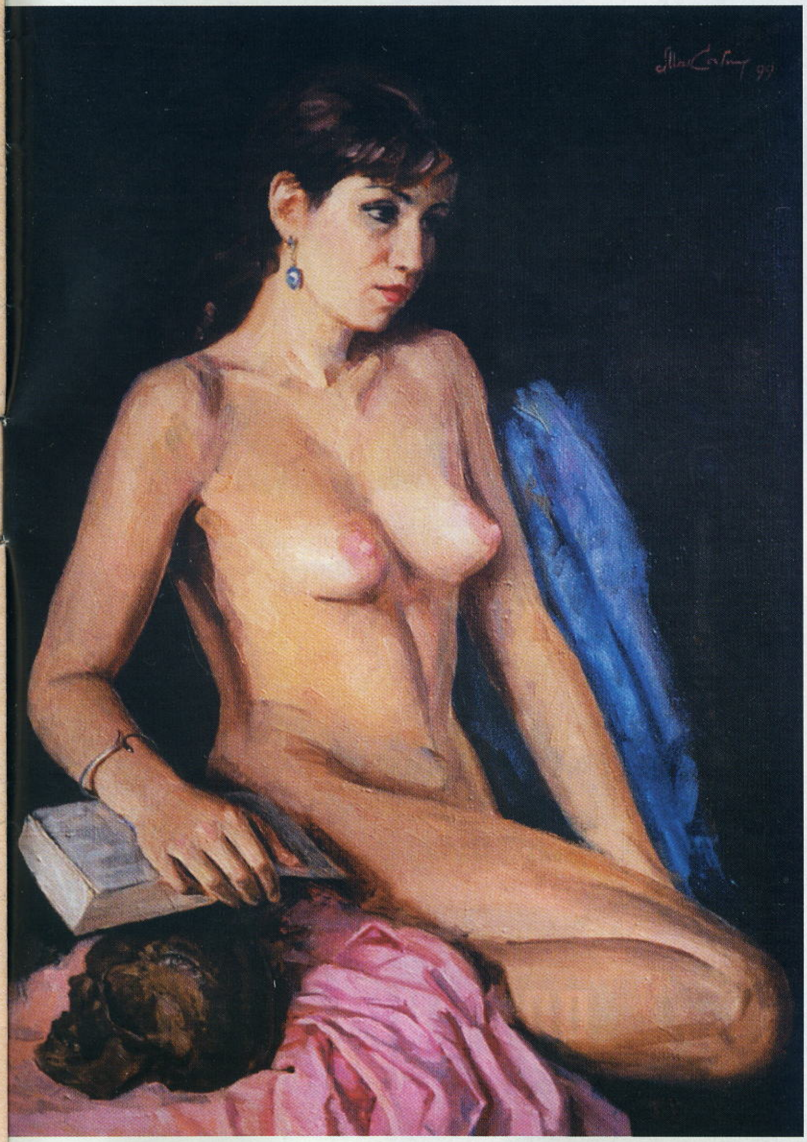
Творче кредо Миколи Макаренка визначити надзвичайно складно. Одні мають його за портретиста — і не безпідставно: художник уміє зазирнути в душу і відтворити на полотні глибинну сутність людини. Інші зараховують його до пейзажистів: мовляв, не кожному вдається наповнити рідні краєвиди таким ліризмом і поезією. Відомі також його композиційно вивірені натюрморти; сюжетні твори, які полонять глядача психологічною достовірністю і драматизмом.

МИКОЛА МАКАРЕНКО: ВІЧНЕ

Понад сімнадцять років після закінчення Київського державного художнього інституту Микола Макаренко плідно працює на мистецькій ниві, зберігши юнацьку жадібність до пошуку — і нових тем, і себе в них. Сьогодні ми представляємо невідомі досі широкому загалу роботи в жанрі ню, позначені відчуттям вічності краси жіночого тіла.

Володимир Радченко.

«УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ» МОЖНА ПЕРЕДПЛАТИТИ З БУДЬ-ЯКОГО МІСЯЦЯ

Впродовж 2001 року «Лель» провадитиме цікаві конкурси, публікуватиме приватні оголошення, знайомитиме з інтимним життям відомих людей і, звичайно, друкуватиме художні твори із скарбниці світового еротичного мистецтва.

Передплатний індекс «Українського Леля» — 74283 у Каталозі періодичних видань України.

«ЛЕЛЬ» ДОПОМОЖЕ ЗНАЙТИ РОДИННЕ ЩАСТЯ!